

Allt är inte Gud som Glimmar - Kapitel 14

[Spara som PDF](#)

Lyssna till bokens Kapitel 14 via spelaren nedan (talsyntes):

När du lyssnat klart går du vidare till [Kapitel 15 \(sista\)](#) -->

(Klicka på [denna länk](#) för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem mp3-filen till din dator)

"I Kristus"

Låt oss återgå till Kenyons utgångspunkt, att den som är i Kristus är en helt ny skapelse (2 Kor 5:17).

För Kenyon betyder dessa ord att vi (på nytt) blivit jämlika med Gud. Människor som tar in hans budskap, satsar ofta på att bli en sorts mini-jesuar, ofta med alla gåvor och alla tjänster och i vilket fall med stora anspråk. För att man i det synliga skall bli vad man redan är i det andliga, rekommenderas man att "meditera på sin identitet i Kristus".

Nu talar Bibeln klart och tydligt om vad vi skall upptäcka när vi mediterar över vår nya identitet. Ty den nya skapelsen är inte bara jag själv. Vi måste också påminna oss att församlingen är Kristi kropp, och i den kroppen - i Kristus - är jag en lem. Kraften och livet ligger i kroppen snarare än i mig. När jag ser min nya identitet så ser jag också vilken lem jag har blivit. Och när jag gör det så blir till och med mina brister meningsfulla. Ty det jag saknar bestämmer också min plats i kroppen lika mycket som det jag har.

Jag talar inte nu om våra synder utan om anlag, talanger och gåvor som saknas. Låt oss anta att du har läs- och skrivsvårigheter. Din plats är knappast att vara sekreterare. Men du är en baddare på att lyssna, för du har en lätthet för inlevelse i andras lidanden. Kanske dina svårigheter att läsa och skriva har bidragit till det genom att ge dig en ödmjukhet inför dem som kämpar med problem.

I valet mellan att syssla med självvård eller att skriva protokoll är din plats given. Du blir självvårdare eller tröstare - inte bara för att du har lätt för att lyssna, utan

också för att du har svårt för att skriva.

Dina brister som förut bara var en irriterande black om foten, blir nu något som faktiskt öppnar dig för gemenskap när de gör dig beroende av de andra lemmarna i kroppen. Innan du blev en lem, fick du kämpa med att klara det du inte var utrustad för att göra för att kunna fungera som en "stark" och oberoende individ. Nu står du i nådens sammanhang. Du kan därför på ett nytt sätt kännas vid dina svagheter och mera helhjärtat satsa på att göra det du klarar.

Låt oss nu anta att du inte såg att din "identitet i Kristus" också var lemmens identitet i kroppen. Utan du mediterar över din nya identitet och tänker att Jesus hade inga läs- och skrivsvårigheter och då skall du inte ha några du heller. Därför tar du ut skrivandets nådegåva i tro och anmäler dig som lämplig för uppgiften som sekreterare.

Låt mig då genast säga att jag tror att det kan finnas helande för läs- och skrivsvårigheter i den helige Ande. Men du handlar som om du fortfarande var kvar i världen och inte i kroppen. För din största längtan är att slippa det beroende som hela gemenskapen egentligen bygger på.

Nå, vi säger att du blir sekreterare för alla blir så imponerade av din tro. Men om svårigheterna kvarstår, vad händer då med dig, och vad händer med församlingen? Du kanske blir besviken och förvirrad. Eller också låter du din hustru rätta protokollen i smyg, så att du kan hålla skenet uppe. Men förr eller senare blir du ertappad och avslöjad. Och då råkar hela talet om nådegåvor i vanrykte.

Tacksamhetens roll

Varför menar jag nu att du gjorde fel? Du tyckte ju att du var extra karismatisk när du proklamerade din nya nådegåva som aldrig blev av. Men jag håller inte med dig. Låt oss återvända till tanken att nådegåvan är uttryck för tacksamhet.

En tacksam människa ser vad hon har fått och gläder sig åt det. Men du var fortfarande mest upptagen av det du inte hade fått. Och det är köttets livsstil att man mest ser på det man saknar och kämpar för att få det. Då hamnar man i det ständiga jagande som oftast leder till besvikelse och gör att ens faktiska anlag antingen inte används alls eller också används för fel ändamål.

Så blev det ju med dig. Gåvan att lyssna såg du inte ens. Den kom helt bort i hanteringen. Du blev så upptagen med att söka din önskade nådegåva, att nåden aldrig fick en chans att uttrycka sig med de anlag som redan fanns redo att tas i

bruk. Du drevs inte av tacksamhet utan av begärelse in i nådegåvornas värld. Och när du gjorde det så blev du själv förvirrad och besviken, och du brände marken för många andra.

Egentligen blev det fel eftersom du sökte gåvan för din egen skull och inte för omgivningens. Gåvan fanns där i din förmåga att lyssna men du såg mera till dina egna behov än till kroppens.

När Paulus uppmanar oss att främst söka profetians gåva (1 Kor 12:31), så menar han inte att vi skall sträcka oss efter de gåvor som ger oss själva mest heder, utan att vi skall söka dem som betyder mest för församlingen. För ens egen del för gåvan oftast med sig en extra stor delaktighet i Kristi lidanden.

Ett finger utan hand

Detta ger oss ytterligare anledning att tänka på gåvorna som ett kollektivt fenomen. Det tycks överhuvudtaget vara så när man läser Nya testamentet, att Andens dop och andra andliga manifestationer upplevdes av hela skaror av människor snarare än av individer. Vi frågar däremot enskilda personer om de blivit andedöpta eller ej, eftersom vi mest har erfarenhet av att det händer med en i taget.

Naturligtvis blir det mycket enklare att finna sina nådegåvor om många andra också gör det. Ett finger har ju lättare att hitta sin plats om det finns en hand och en arm att samarbeta med. Därför kan man lätt bli frestad till att lämna sin församling om flertalet i den inte vill höra talas om nådegåvor.

Men då löper man den risk som alltid uppstår när en lem avsöndrar sig från kroppen. Ty den utveckling mot allt mer osund lära som vi har fått bevittna har bland annat sin grund i exklusiviteten. Man har varit alltför villig att lämna "de döda församlingarna" - som det hette. Men då har man i stället fångats av tvånget att jaga efter de häftigaste förkunnarna med de märkligaste budskapen.

Om du lämnar din församling av brist på nåd mot de människor som du anser sviker sin kallelse - hur mycket nåd kan det då bli i din nådegåva? Möjligen kan du få din gåva att bli kraftfullare, men hur mycket nåd blir det? Skriften säger att kraften fullkomnas i svaghet (2 Kor 12:9). Detta behöver inte betyda att den då blir som störst utan att dess kvalitet blir som finast.

Även om vi antar att du har rätt i att de andra sviker sin kallelse, så är det ändå din främsta uppgift att ge nåd. Det betyder inte att du alltid skall hålla tyst. Men om du ställer krav på hur människorna skall fungera för att få ha gemenskap med

dig - är du då inte tillbaka i världens sätt att tänka och handla? Så gör ju inte Gud med dig. Varför gör du så mot dina syskon?

Jesus kunde sucka: "Hur länge skall jag behöva stå ut med er?" (Mark 9:19). Men han gick inte ut i ödemarken med en skara av likasinnade för att bilda en liten effektiv grupp. Kärleken tvingade honom att stanna där han var. Om du och jag inte får dela mer av Kristi lidanden än smärtan över att människor som vi hör samman med gräver ner sitt pund, så har vi ändå sluppit ganska lindrigt undan.

De heligas uppgift är inte att få gåvorna att fungera. Uppdraget är att bygga upp Kristi kropp. Gåvorna är ett viktigt hjälpmedel för att uppgiften skall gå att genomföra. Gör vi gåvornas funktion till den verkliga kallelsen så börjar vi snart att bryta ner Kristi kropp - templet av levande stenar - för att få gåvorna i starkast möjliga funktion. Så gjorde man i Korinth. Lyssna till vad Paulus har för kommentar:

"Förstår ni inte att ni är Guds tempel och att Guds ande bor i er? Om någon förstör Guds tempel, skall Gud förgöra honom. Ty Guds tempel är heligt, och ni är det templet. Bedra inte er själva" (1 Kor 3:16-18).

Detta betyder inte, att man skall vara kvar i en församling till varje pris. Grundregeln ser vi hos Paulus. Han var kvar i synagogan tills han blev utkastad, och han såg till att inte bli det för sitt högmod utan för Kristi skull.

[Till Kapitel 15 \(sista\) -->](#)

[<-- Till Kapitel 13](#)

[<-- Till Innehållsförteckning](#)